

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Da Soel gik ned i Banke

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Da Soel gik ned i Banke", i Grundtvig, N. F. S.: *Sang-Værk til den danske Kirkeskole. - 1946, 1944-1964*, s. 98. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-grundtvig12val-shoot-workid69703.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Sang-Værk til den danske Kirkeskole. - 1946

No. 30. **Oprøret i Leiren.**

Egen Melodi af C. Barnekow .

Da Soel gik ned i Banke,
Stod Maane op med Ring,
Som Myg sig brat da sanke
Man saae et Folke-Thing.

De Speidere, udsendte
Fra Kades-Barnea,
Nu Løfte-Landet kiendte,
Og nys de kom derfra.

Det var i Høstens Dage,
Det var en Aften kold,
Fra Reisen kom tilbage
Til Leiren alle Tolv.

Det rygtedes paa Timen,
Og da blev der en Jagt,
En Støien og en Stimen:
Hvad Nyt de havde bragt?

I fyrretive Dage
De reiste Landet rundt,
Kom Alle frisk tilbage,
Saa Landet var nok sundt.

De to var om at bære
Vindrueer paa en Stang,
99 Saa Landet maa nok være
En deilig Solskins-Vang.

Men hvad er det saa mere?
Og hvad Slags Folk er der?
Og er de mange Flere
End vores Ungkarls-Hær?

Det vilde Alt man vide,
Og meget meer endnu,
Og høre det itide,
Mens ret de kom ihu.

Tilpas fortælle kunde
Kun *Falte* , han var slem,
Det var i Alles Munde:
Hans Ord har Fynd og Klem.

Han paa sin Ræve-Hale
Slog Krøller mangelund,
Han kunde Folk bagtale
Og giøre faver Mund.

Han sagde: sødt at mindes
Et saa velsignet Land,
Hvis Mage neppe findes
Fra Flod til vilden Strand.

I selv kan see paa Druer,
Paa Figener, paa Alt,

Vi havde hvad os huer,
Naar i vort Lodd det faldt!

Men det er svært at giæste
De store Folkefærd,
100 Som har med Guld til Bedste
Fuldgode, skarpe Sværd.

Vi saae forvovne Kroppe,
Som Bjerger kom de frem,
Saa kun som en Græshoppe
Jeg var mod En af dem.

Vi hørde deres Lure,
Det var som Tordenbrag,
Og deres Borge-Mure
Kan staae til Dommedag.

Paa Bjerget og i Dalen,
Og ved Jordanens Bredd,
Var Folk af samme Alen
Ei til at giækkes med.

Thi lad af vore Tanker
Os slaae det skønne Land,
Med Roser og med Ranker,
Og Folk som Havets Sand!

Med Himlen har vi Pagten,
Med Verden har vi Kiv,
Den er os over Magten,
Det koster os vort Liv.

Saa taleden den Snilde,
Stadfæstede de Ni,
Kun To af Tolv ei vilde
Med Skarnet stemme i.

Og Mængden fulgde Hoben,
De fleste Stemmer gjaldt,
101 Med Hujen og med Raaben
De overdøved Alt.

For Graaden og for Sukket,
For Hyl og Raseri,
Ei blev et Øie lukket,
Før Natten var forbi.

Det lød med Skrig og Klage:
Hvi skal vi komme her
Saa ynkelig af Dage
Ved grumme Fienders Sværd?

Ak! vore Kvinder kiære,
Og vore arme Smaa,
Til Spot og Rov skal være
For Jette-Styrken raa!

O, gid vi dog var døde
Ved Nilens grønne Bredd,
Gid før i Ørken øde
Vi fandt vort Leiested!

Men kom og lad os keise
En bedre Høvedsmand!
Thi bedst er Vendereise
Fra vilde Jetters Land.

De som var Faa med Ære
Det bedste Raad dem gav:
At tænke paa Guds Hære
Og paa det røde Hav;

Jephunnes Søn den Ene,
Den Anden *Josva Nuns* ,
102 Med haarde Kampestene
Ei kunde staae til Munds.

Med Skyen fra det Høie
Nu Herren daled ned,
I hele Mængdens Øie
Da skar Hans Herlighed.

Det lød i Toner stride:
End raser Israel,
Vil paa mit Ord ei lide,
Nu slaarer Jeg dem ihjel.

Mit Folk sig ei vil skamme,
Forsmaaer min Haand og Vei,
Af Moses Huus og Stamme
Et Bedre skaber Jeg.

Men Moses for de Arme
Da bad saa mindelig:
Nei, Gud sig dog forbarme!
Du er paa Naade rig.

O! kom ihu: Din Ære,
Dit Navn, din Helligdom
Blandt Hedninger de bæere,
Det taler Verden om!

Hvis Folket Du udsletter,
Du føler intet Savn,
Men Dværge da som Jetter
Bespotte vil dit Navn!

At Du dem slog i Ørken,
Vil gaae fra Mund til Mund,
103 Som om Du mangled Styrken
Til hvad Du loved rund.

Det lød i Toner milde:
Velan! din Bøn er hørt,
Din Tro paa Naadens Kilde
Den har mit Hjerte rørt;

Men de, som mig har lastet,
Og saa dog mine Tegn,
Til dem er Graven kastet
I Ørkens vilde Egn.

De Smaa kun og de Spæde,
Som ei min Pagt forstod,
Fuldvoxne skal med Glæde
Gaae over Jordans Flod!

De Ti, som daared Hoben,
De fik en hastig Død,
De To stod Veien aaben,
Hvor Mælk og Honning flød;

De skulde Lønnen smage,
For dem med gode Kaar
Som fyrretive Dage

Gik fyrretive Aar!